

Arrest

nr. 232 318 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17) en van 6 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 24 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017.

Gelet op het arrest nr. 196 569 van 14 december 2017, waarbij de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd, de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zonder voorwerp wordt verklaard, de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17) wordt verworpen, de debatten voor het overige worden heropend en aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een aantal prejudiciële vragen worden gesteld.

Gelet op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18.

Gelet op de beschikking van 9 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2007 dient de verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Yaounde (Kameroen) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in in zijn hoedanigheid van student. Hij bekomt een studentenvisum en wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, die jaarlijks verlengd wordt en dit tot 15 januari 2016.

1.2. Op 8 januari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 januari 2016 wordt de verblijfsmachtiging toegekend omdat de verzoeker in het bezit is van een arbeidskaart B. De burgemeester van Waremmé wordt gevraagd om de verzoeker een A-kaart af te leveren met een geldigheidsduur tot 14 januari 2017.

1.3. Op 27 december 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging of tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Bij deze aanvraag heeft de verzoeker een paspoort, een uittreksel van het strafregister, een getuigschrift van de ziekteverzekering en bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen voorgelegd. Bij deze bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen bevinden zich (onder meer) arbeidscontracten, een aanslagbiljet en loonfiches op naam van de broer van de verzoeker, evenals een door de broer van de verzoeker op 16 december 2016 ondertekende verbintenis tot tenlasteneming waarin deze zich ertoe verbindt ervoor te zorgen *"dat de betrokkene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" in de zin van artikel 15bis van de wet van 15.12.1980"*.

Op 5 april 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 24 april 2017 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Gelet op artikelen 14 en 15/ artikel 15 BIS van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag om machtiging tot vestiging én tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene ingediend op 04.01.2017

door (...),

is verworpen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot vestiging :

- aanvraag voorbarig :

op het moment van de aanvraag van de aanvraag machtiging tot vestiging, is betrokkene slechts in het bezit van een elektronische A kaart (tijdelijk verblijf) ofwel een verblijfstitel met tijdslimiet. Hij voldoet derhalve niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 14 van de wet van 15/12/1980 om zich in het Rijk te kunnen vestigen.

Met betrekking tot de aanvraag om het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene :

- gebrek aan stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen :

Om in aanmerking te komen voor het statuut van langdurig ingezetene moet betrokkene kunnen aantonen dat hij voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die ten zijne laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden.

Betrokkene is niet in het bezit van eigen inkomsten. Hij blijkt niet meer actief in loondienst sinds 31.05.2016 en bezit geen inkomsten op dit ogenblik. Hij legt de inkomsten van zijn broer voor. Betrokkene dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat.

(...)"

1.4. Op 6 april 2017 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 24 april 2017. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 196 569 van 14 december 2017 vernietigd.

2. Over de rechtspleging

2.1. Bij arrest nr. 196 569 van 14 december 2017 vernietigde de Raad de tweede bestreden beslissing.

2.2. Om in onderhavige zaak tot een uitspraak te kunnen komen over de vordering tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing legde de Raad in voornoemd arrest van 14 december 2017 de volgende prejudiciële vragen voor aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie):

1. *"Dient artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG, dat (onder meer) bepaalt dat onderdanen van derde landen voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene moeten bewijzen dat zij voor zichzelf en de gezinsleden te hunnen laste "beschikken" over vaste en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat, zo te worden geïnterpreteerd dat hiermee enkel "eigen inkomsten" van de derdelander worden beoogd?"*
2. *"Of volstaat het hierbij dat die inkomsten de onderdaan van een derde land ter beschikking staan, zonder dat enige vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die inkomsten, zodat deze dus ook aan de derdelander kunnen worden ter beschikking gesteld door een familielid of door een andere derde?"*
3. *"Zo op de laatste vraag positief wordt geantwoord, volstaat in dat geval een door een derde aangegane verbintenis tot tenlasteneming waarin deze derde zich ertoe verbindt ervoor te zorgen dat de aanvrager van de status van langdurig ingezetene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" om aan te tonen dat de aanvrager kan beschikken over inkomsten in de zin van artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG?"*

2.3. In zijn arrest van 3 oktober 2018 in de zaak C-302/18 heeft het Hof van Justitie deze prejudiciële vragen beantwoord, waarna de behandeling van de zaak kon worden hervat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat bestaat uit drie onderdelen, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 15bis, 39/79 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en het tweede middelonderdeel werden door de Raad reeds behandeld in zijn arrest nr. 196 569 van 14 december 2017.

In het derde middelonderdeel laat de verzoeker het volgende gelden:

“Derde onderdeel : De beslissing tot verwerping van de aanvraag tot het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene rust op een verkeerde interpretatie van de "bestaansmiddelen-voorwaarde", daar verwerende partij eist dat de bestaansmiddelen "eigen" moeten zijn, en bijgevolg schendt artikel 15bis van de wet van 15.12.1980 en de motiveringsplichten. Verwerende partij is bovendien schuldig aan een manifeste appreciatiefout daar verzoeker over "stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen" "beschikt" "voor zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden", zoals dit blijkt uit de documenten en informatie die hij heeft voorgelegd (o.a. ivm de tenlastenneming door zijn broer).

Verzoeker had dit duidelijk uiteengezet in zijn schrijven dd 23.12.2016, dat ontvangen werd door de gemeentediensten op 29.12.2016 (in bijlage). Uit artikel 16, § 2 van de wet van 15 december 1980 volgt dat het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling bevoegd is om de aanvraag door te sturen aan de DVZ.

Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij wenst het status van langdurig ingezetene te verkrijgen, overeenkomstig artikel 15bis van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze bepaling is een omzetting van Richtlijn 2003/109/EG van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, wat verzoeker ook benadrukte.

Analoge toepassing van de rechtspraak inzake gezinshereniging

De voorwaarde van "beschikken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" is gemeenschappelijk aan artikelen 10, 15 bis, 40bis van de vreemdelingenwet. Deze voorwaarde strekt ertoe – in de drie bepalingen – het sociaalezekerheidsstelsel van het gastland te beschermen.

Dergelijke overeenstemmend zinsnede is geen verrassing in de licht van de Europese wetgeving waarvan de Belgische bepalingen een omzetting vormen. Het Europese stelsel van langdurige ingezetene sluit inderdaad heel nauw aan de regeling van gezinshereniging voor familieleden van EU-burgers. Beide regelingen streven ertoe de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten te bevorderen door de middel van gezinshereniging aan de ene kant (Richtlijn 2003/86/EG, considerans, punt 4), en de verkrijging van status van langdurig ingezetene aan de andere (richtlijn 2003/109/EG, considerans, punt 1).

De Advocaat Generaal Sharpston benadrukte het feit dat dezelfde begrippen dezelfde interpretatie moeten hebben in EU(migratie-)recht:

"Ik moet hier - jammer genoeg - in herinnering roepen dat in punt 6 van het interinstitutionele akkoord van 22 december 1999 betreffende de gemeenschappelijke richtsnoeren voor de redactionele kwaliteit van de communautaire wetgeving [ref. 108: PB 1999, C 73, blz. 1 (hierna: „gemeenschappelijke richtsnoeren")] Dit soort interinstitutionele akkoorden heeft thans een wettelijke basis in de Verdragen. Zie artikel 295 VWEU] wordt aangegeven dat de gebruikte terminologie coherent dient te zijn, en dit zowel binnen de bepalingen van eenzelfde besluit als ten opzichte van die van reeds geldende besluiten, vooral wanneer die op eenzelfde gebied betrekking hebben » (C-373/13, pt 83)

De nationale wetgeving ivm het statuut van langdurige ingezetene (nl artikel 15bis van de wet van 15.12.1980) vormt de toepassing van de Richtlijn 2003/109, en dient dus conform deze Richtlijn te worden geïnterpreteerd. De termen van deze Richtlijn dienen bovendien geïnterpreteerd te worden in dezelfde zin als deze termen geïnterpreteerd worden onder Richtlijnen 2004/38 en 2003/86.

Voorts moet het relevante rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term 'beschikken' en het hanteren van een minimum inkomsten in het kader van de Burgerschapsrichtlijn worden geraadpleegd. Ook de mededeling van de Commissie betreffende richtsnoeren voor de toepassing van deze richtlijn moet in acht worden genomen.

Dergelijke analoge toepassing verwezenlijkt daarenboven een fundamenteel doel van de Richtlijn 2003/109 van 25 november 2003, namelijk:

"De juridische status van onderdanen van derde landen meer in overeenstemming moet worden gebracht met die van de onderdanen van de lidstaten, en dat iemand die gedurende een nader te bepalen periode legaal in een lidstaat heeft verbleven en een vergunning tot langdurig verblijf heeft, in deze lidstaat een aantal uniforme rechten zou moeten verkrijgen die 20 dicht mogelijk bij de rechten van EU-burgers liggen."¹

Herkomst van de bestaansmiddelen

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip "beschikken over voldoende bestaansmiddelen" geen bronnen van bestaansmiddelen uitsluit.

In het arrest *Kuldip Singh e.a. tegen Minister for Justice and Equality* herhaalt het Hof voormalige interpretatie van artikel 7, leden 1, onder b), en 2, van Richtlijn 2004/38:

"Het Hof heeft reeds geoordeeld dat het begrip „beschikken" over voldoende bestaansmiddelen in die bepaling aldus moet worden uitgelegd dat het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat die bepaling het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie arrest *Alopa en Moudoulou*, C-86/12, EU:C:2013:645, punt 27 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Zoals het Hof tevens reeds heeft geoordeeld, zou een uitlegging van de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen in die zin dat de betrokkene zelf over dergelijke bestaansmiddelen moet beschikken en in dat verband geen beroep mag doen op de bestaansmiddelen van het familielid dat hem begeleidt, aan die voorwaarde zoals zij in richtlijn 2004/38 is geformuleerd, immers een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging zou vormen in de uitoefening van het door artikel 21 VWEU gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf, aangezien deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten (zie in die zin arrest *Zhu en Chen*, C-200/02, EU:C:2004:639, punt 33)."

Artikelen 7 en 13 van Richtlijn 2004/38 stellen ook "indien hij » "voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de socialebijstandsregeling ».

Artikel 5 van de Richtlijn 2003/109

« (...) »

Zowel in de Franstalige versie van de Richtlijn (artikel 5), als in artikel 15bis van de wet van 15.12.1980 werden de woorden « bestaansmiddelen » (« resources »), ipv «inkomsten » gebruikt. Er kan bijgevolg geen verschil gerechtvaardigd worden door het feit dat in de Nederlandstalige versie van de Richtlijn 2003/109, het woord «inkomsten » wordt gebruikt.

Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 15bis van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de derdelander heeft willen stellen.

Vervolgens, en in de licht van aangehaalde rechtspraak en conform EU-recht, blijkt dat het begrip "beschikken over inkomsten/bestaansmiddelen voor zichzelf en (...)" ruim moet worden uitgelegd en dat niet alléén eigen bestaansmiddelen in aanmerking komen.

Verwerende partij hanteert nochtans een restrictieve interpretatie van het werkwoord "beschikken", daar zijn weigert de voorgelegde documenten en informatie en documenten (o.a. tenlasteneming door broer) in rekening te nemen en benadrukt dat de "inkomsten" "eigen" moeten zijn, en dat ze "voor zichzelf" moeten zijn.

Verzoeker beschikt over de nodige bestaansmiddelen (zie schrijven dd 23.12.2016 en bijlage, in bijzonderheid de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend door zijn broer en bijgevoegde documenten).

Zijn broer heeft de volgende verklaring ondertekend, en het bewijs gegeven dat hij voldoende inkomsten had daarvoor:

"VERBINTENIS TOT TENLASTENEMING

Voor een onderdaan van een derde land

Ik ondergetekende: (...)

verbind mij ten opzichte van de Belgische staat en van de genaamde:

K. K. O. M. (...)

(...)

De middelen van bestaan, de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf en repatriëring van de voornoemde ten laste te nemen.

Onderhavige tenlasteneming is geldig voor de duur van het verblijfsrecht van de betrokkene totdat hij/zij zelf in staat is voor deze kosten te zorgen.

Ik zorg ervoor dat de betrokkene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" in de zin van artikel 15bis van de wet van 15.12.1980.

Ik blijf nochtans borg voor het betalen van de kosten van repatriëring na de hierboven vastgestelde termijn, op voorwaarde dat tijdens het trimester dat volgt op het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning van de betrokkene te Zijnen opzichte een maatregel tot verwijdering getroffen werd."

Door dit te doen voegt verwerende partij een andere voorwaarde aan het recht tot het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene, en schendt de toepasselijke nationale en Europese wetgeving.

Verwerende partij beperkt zich tot het niet in rekening nemen van de aangehaalde bestaansmiddelen, en motiveert niet dat ze niet toereikende of niet stabiel zouden zijn.

De beslissing tot verwerping van de aanvraag tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene is dus onwettig.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook onwettig, daar verzoeker toegelaten moet zijn tot het verblijf totdat een definitieve beslissing ivm zijn aanvraag tussenkomt.

De bestreden beslissingen moeten vernietigd worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede onderdeel wordt de schending van de zorgvuldigheidsplicht aangehaald.

Verzoeker stelt dat hij van documenten heeft gevoegd bij zijn aanvraag om aan te tonen dat hij over 'stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen' beschikt. Er zou hiermee onvoldoende rekening zijn gehouden.

De verwerende partij heeft - de eer te antwoorden dat artikel 15bis § 1 en § 3 luiden als volgt:

(...)

Uit de tekst van de wet blijkt duidelijk dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken.

In de omzendbrief betreffende de status van langdurig ingezetene. - B.S. 2009-08-11 wordt toegelicht hoe het bewijs van de bestaansmiddelen kan geleverd worden als volgt:

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan geleverd worden door middel van beroepsinkomsten, een werkloosheidsuitkering, een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering, een uitkering van een arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering,.... Deze lijst is niet exhaustief.

In de rechtsleer wordt eveneens benadrukt dat de aanvrager van de status van langdurig ingezetene moet aantonen dat hij beschikt over een maandelijks inkomen dat minimaal met de volgende te indexerende bedragen overeenstemt: voor zichzelf (anno 2009: 684 euro; voor elke persoon die te zijnen laste is: 228 euro)"¹

Met een bewijs van tenlasteneming toont verzoeker niet aan dat hij aan de wettelijke voorwaarden van artikel 39/79 Vw. voldoet. Inderdaad, dat verzoeker ten laste zou genomen worden door zijn broer, betekent nog altijd niet dat hij zal beschikken over een regelmatig en stabiel inkomen.

Er is bovendien een duidelijk onderscheid tussen het voor zichzelf beschikken over stabiele, en regelmatige inkomens enerzijds en het bewijs van een loutere tenlasteneming door een derde anderzijds.

In de mate dat verzoeker stelt dat rekening moet worden gehouden met de inkomsten van zijn broer zoals dat ook zou gebeuren bij een aanvraag gezinshereniging in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst geantwoord worden dat de beoordeling inzake het beschikken over voldoende bestaansmiddelen in het kader van een procedure gezinshereniging met een burger van de unie (artikel 40ter v.w.) bezwaarlijk kan toegepast worden op de bepalingen van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast en ondergeschikt is het zo dat ook bij een aanvraag gezinshereniging enkel rekening kan gehouden worden met de inkomsten van de referentiepersoon zelf, en niet met de inkomsten of bestaansmiddelen van de aanvrager zelf of van nog andere personen.

Dit standpunt werd door de Raad van State bevestigd:

"De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan "de Belgische onderdaan". Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar "de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden" (punt B.52.3), naar "de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger" (punt B.55.2) en naar de inkomsten van "de Belgische gezinshereniger" (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager.

Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het "niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat" (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende "het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen" dat "de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft" (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat "verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt" hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest."

(R.v.St. nr. 232.612 van 20 oktober 2015 in de zaak A. 212.488/XIV-35.629)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in dezelfde zin:

"Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Wat er ook van zij en in iedere hypothese: De broer van verzoeker is wettelijk samenwonend en heeft 3 kinderen ten laste. Bijgevolg toont verzoeker allerminst aan - door de loonfiches van zijn broer bij te brengen - dat hij vrij zou kunnen beschikken over het inkomen van zijn broer. In die optiek kan hij evenmin dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de

rechtspraak die bepaalt dat (wel) rekening zou gehouden moet worden met de inkomsten van een derdelander in het kader van een procedure gezinshereniging:

• R.v.V. met nummer 163.344 dd. 01.03.2016. (eigen onderlijning en eigen markering)

De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13).

Bijgevolg kan in geen enkele hypothese rekening gehouden worden met de loonbrieven van de broer van verzoeker. Hij toont immers niet aan te kunnen beschikken over het inkomen van zijn broer.

Dat verzoeker actief solliciteert en gesolliciteerd heeft naar werk, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat hij niet meer actief in loondienst is sinds 31.05.2016 en dat hij op dit ogenblik geen persoonlijk inkomen geniet. Hij beschikt evenmin over een arbeidskaart B.

Gelet op wat voorafgaat kan bezwaarlijk gesteld worden dat de beslissende overheid onwettig of kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoeker niet voldoet aan de"

3.3. Beoordeling

3.3.1. Artikel 15bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Het eerste lid is niet van toepassing op de vreemdeling die :

1° gemachtigd is in het Rijk te verblijven om te studeren of om een beroepsopleiding te volgen;

2° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een tijdelijke bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

3° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een andere vorm van bescherming dan de internationale bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

4° een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen;

5° in het Rijk verblijft uitsluitend om redenen van tijdelijke aard;

6° een juridische status heeft die valt onder de bepalingen van het Verdrag van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer, het Verdrag van Wenen van 24 april 1963 inzake consulaire betrekkingen, het Verdrag van New York van 8 december 1969 inzake de speciale missies, of het Verdrag van Wenen van 14 maart 1975 inzake de vertegenwoordiging van staten in hun betrekkingen met internationale organisaties met een universeel karakter.

§ 2. Bij het berekenen van het in § 1, eerste lid, bedoelde verblijf van vijf jaar wordt geen rekening gehouden met de in § 1, tweede lid, 5° en 6°, bedoelde periode of perioden.

De in § 1, tweede lid, 1°, bedoelde periode of de perioden worden voor de helft in aanmerking genomen. Wat de vreemdeling betreft aan wie internationale bescherming werd verleend, wordt de helft van de periode tussen de datum van indiening van de aanvraag tot internationale bescherming op grond waarvan deze internationale bescherming werd verleend en de datum van afgifte van de verblijfstitel in aanmerking genomen, of de hele periode indien die achttien maanden overschrijdt.

De in het derde lid bedoelde perioden en de perioden van verblijf als persoon die internationale bescherming geniet, worden niet in aanmerking genomen indien de internationale bescherming werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, of indien ze werd ingetrokken omdat de vreemdeling feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, valse verklaringen heeft

afgelegd of valse of vervalste documenten heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de internationale bescherming.

Wat de vreemdeling betreft die met toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf, kunnen de perioden van verblijf in de verschillende lidstaten van de Europese Unie voor de berekening van vereiste periode van vijf jaar gecumuleerd worden mits hij vijf jaar legaal en ononderbroken op het grondgebied van de Unie verblijft als houder van een Europese blauwe kaart waarvan twee jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag in het Rijk.

§ 3. De vreemdeling, bedoeld bij § 1, moet bewijzen dat hij voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en dat hij een ziektekostenverzekering heeft die de risico's in België dekt.

De bestaansmiddelen omschreven in het eerste lid moeten ten minste gelijk zijn aan het inkomstenniveau beneden hetwelk sociale bijstand kan worden toegekend. Bij het beoordelen van die bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, het minimumbedrag van de vereiste bestaansmiddelen, gelet op de criteria omschreven in het tweede lid.

§ 4. De termijn van vijf jaar vermeld in § 1 wordt niet onderbroken door afwezigheden die niet langer duren dan zes opeenvolgende maanden en die in totaal een duur van tien maanden over de gehele periode van vijf jaar niet overschrijden.

Ten aanzien van de vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 wordt de termijn van vijf jaar niet onderbroken door afwezigheden van het grondgebied van de Unie die niet langer duren dan twaalf opeenvolgende maanden en die in totaal een duur van achttien maanden over de gehele periode van vijf jaar niet overschrijden.

Deze perioden van afwezigheid worden bovendien meegerekend voor de berekening van de termijn."

In de eerste bestreden beslissing wordt, wat betreft de verwerping van de aanvraag om het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene, gemotiveerd dat de verzoeker *"niet in het bezit (is) van eigen inkomsten"* en dat hij weliswaar inkomsten van zijn broer voorlegt, doch *"dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat"*.

In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoeker aan dat de *"beslissing tot verwerping van de aanvraag tot het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene rust op een verkeerde interpretatie van de "bestaansmiddelen-voorwaarde", daar verwerende partij eist dat de bestaansmiddelen "eigen" moeten zijn"*. Hij licht toe dat uit de documenten en informatie die hij heeft voorgelegd, blijkt dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden. Hij stelt dat artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: Richtlijn 2003/109/EG) en dat het Europese stelsel van langdurige ingezetenen heel nauw aansluit bij de regeling van gezinshereniging voor familieleden van Unieburgers die er ook naar streeft *"de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten te bevorderen"*. Hij meent dan ook dat de term *"beschikken"* over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in dezelfde zin dient te worden geïnterpreteerd als deze term geïnterpreteerd wordt onder de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Hij wijst er hierbij op dat het *"Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip "beschikken over voldoende bestaansmiddelen" geen bronnen van bestaansmiddelen uitsluit"* en dat het Hof deze interpretatie van artikel 7, eerste lid, onder b), en tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn *"(i)n het arrest Kuldip Singh e.a. tegen Minister for Justice and Equality herhaalt"*. Hij concludeert hieruit dat *"het begrip "beschikken over inkomsten/bestaansmiddelen voor zichzelf en (...)" ruim moet worden uitgelegd en dat niet alléén eigen bestaansmiddelen in aanmerking komen"* en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door te weigeren om de door zijn broer ondertekende verbintenis tot tenlasteneming in rekening te nemen en door te benadrukken dat de inkomsten *"eigen"* moeten zijn en dat ze *"voor zichzelf"* moeten zijn, een voorwaarde toevoegt aan het recht tot het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene en hierdoor de toepasselijke nationale en Europese wetgeving schendt.

Er wordt *in casu* niet betwist dat de verzoeker “*niet in het bezit (is) van eigen inkomsten*”. Evenmin wordt betwist dat de verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag inkomsten van zijn broer heeft voorgelegd, evenals een door zijn broer op 16 december 2016 ondertekende verbintenis tot tenlasteneming waarin deze zich ertoe verbindt ervoor te zorgen “*dat de betrokkene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden"* in de zin van artikel 15bis van de wet van 15.12.1980”.

De kernvraag in deze zaak bestaat erin welke uitlegging dient te worden gegeven aan de vereiste dat de vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie en die de status van langdurig ingezetene wenst te verkrijgen, moet bewijzen dat hij conform artikel 15bis, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn “*beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden*”.

Zoals de verzoeker terecht opmerkt, vormt artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting van de Richtlijn 2003/109/EG. Artikel 15bis, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat voor het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene een bestaansmiddelenvereiste instelt, vormt de omzetting van artikel 5 van deze Richtlijn (zie: wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-07, nr. 2845/001, 26).

In artikel 5 van de Richtlijn 2003/109/EG wordt het volgende bepaald:

“Voorwaarden voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene

1. De lidstaten verlangen van onderdanen van derde landen het bewijs dat zij voor zichzelf en de gezinsleden te hunnen laste beschikken over:

a) vaste en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen deze inkomsten afgaande op de aard en de regelmaat ervan, waarbij zij rekening mogen houden met het niveau van het minimumloon en minimumpensioen voordat het verzoek om toekenning van de status van langdurig ingezetene werd ingediend;
(...)”

Om uitspraak te doen over de vraag of het begrip “*beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden*” uit artikel 15bis, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aldus dient te worden uitgelegd dat hierbij – zoals in de eerste bestreden beslissing principieel wordt geponeerd – enkel rekening kan worden gehouden met de door de aanvrager voorgelegde “*eigen inkomsten*” en dat de aanvrager “*dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat*”, dient derhalve de uitlegging van het begrip “*beschikken*” over vaste en regelmatige inkomsten uit artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG te worden nagegaan.

Gelet op het voorgaande, heeft de Raad overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie aan het Hof van Justitie de volgende vragen gesteld met het oog op een prejudiciële beslissing van dit Hof:

1. “*Dient artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG, dat (onder meer) bepaalt dat onderdanen van derde landen voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene moeten bewijzen dat zij voor zichzelf en de gezinsleden te hunnen laste "beschikken" over vaste en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat, zo te worden geïnterpreteerd dat hiermee enkel "eigen inkomsten" van de derdelander worden beoogd?*”
2. “*Of volstaat het hierbij dat die inkomsten de onderdaan van een derde land ter beschikking staan, zonder dat enige vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die inkomsten, zodat deze dus ook aan de derdelander kunnen worden ter beschikking gesteld door een familielid of door een andere derde?*”

3. *“Zo op de laatste vraag positief wordt geantwoord, volstaat in dat geval een door een derde aangegane verbintenis tot tenlasteneming waarin deze derde zich ertoe verbindt ervoor te zorgen dat de aanvrager van de status van langdurig ingezetene “voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden” om aan te tonen dat de aanvrager kan beschikken over inkomsten in de zin van artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG?”*

In zijn arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18 verklaart het Hof van Justitie voor recht dat *“(a)rtikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (...) aldus (moet) worden uitgelegd dat het begrip inkomsten in deze bepaling niet uitsluitend ziet op de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, maar ook de inkomsten kan omvatten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende”.*

Gelet hierop meent de Raad dat ook het begrip *“beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden”* uit artikel 15bis, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aldus dient te worden uitgelegd dat de beoordeling van deze bestaansmiddelen niet enkel beperkt is tot de eigen inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene, doch dat desgevallend ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten die door een derde aan die aanvrager ter beschikking worden gesteld, mits zij, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokken aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende.

Door in de eerste bestreden beslissing te motiveren dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van eigen inkomsten”* en dat hij weliswaar inkomsten van zijn broer voorlegt, doch *“dient aan te tonen voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste te komen van de Belgische Staat”*, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan artikel 15bis, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet een te restrictieve uitlegging.

Een schending van artikel 15bis, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

In het citaat in de nota met opmerkingen van de omzendbrief waarin wordt toegelicht hoe het bewijs van de bestaansmiddelen kan geleverd worden, wordt vermeld dat deze lijst niet exhaustief is. Bovendien kan een omzendbrief hoe dan ook een wetbepaling niet interpreteren op een wijze die in strijd is met de Europese regelgeving die door deze wetbepaling werd omgezet. Dit laatste geldt *a fortiori* voor de in de nota met opmerkingen aangehaalde passage uit de rechtsleer.

Waar verwerende partij in haar nota met opmerkingen opwerpt dat de omstandigheid dat de verzoeker ten laste zou komen van zijn broer nog niet betekent dat hij zal beschikken over een regelmatig en stabiel inkomen, wordt er op gewezen dat deze motieven *a posteriori* zijn geformuleerd en aldus de eerste bestreden beslissing niet mogen schragen. De Raad kan hiermee geen rekening houden. Hetzelfde kan worden gesteld waar verwerende partij in de nota met opmerkingen opwerpt dat de broer van de verzoeker wettelijk samenwonend is en drie kinderen ten laste heeft, zodat de verzoeker – door de loonfiches van zijn broer bij te brengen – allerm minst aantoon dat hij vrij zou kunnen beschikken over het inkomen van zijn broer.

De verwijzing in de nota met opmerkingen naar het bepaalde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de interpretatie hiervan door de Raad van State en de Raad, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen, nu *in casu* het artikel 15bis, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aan de orde is.

3.3.3. Het derde onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene (bijlage 17) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN